

Syddtyskland, saa at den nu gjælder for hele Sydtydskland. Hvad angaar de Exempler, som det ærede Medlem anførte paa denne Lovs skadelige Virkning, da tillader jeg mig imidlertid at betvivle Rigtigheden deraf. Det forholder sig — hvilket ogsaa fremgaar af, hvad jeg i Dag har læst i et Blad — ikke ganske saaledes, at Skylden til, at de medicinske Studerendes Antal i Berlin er meget mærkelig aftaget, ligger i Frigivelsen af Lægevirksomheden, men det er en simpel Følge af, at Opholdet i Berlin er saa urimeligt dyrt, at disse Studerende søge andetsteds hen, og navnlig er Antallet af dem i Wien tiltaget lige saa stærkt, som det er aftaget i Berlin. Det er altsaa bedst foreløbig at lade disse Exempler ude af Betragtning. I Øvrigt er jeg, som sagt, ganske enig med det ærede Medlem deri, at Lovforslaget fra § 3 ingenlunde er helbigt, og jeg skal fremhæve et enkelt Punkt, som efter min Formening er endnu væsentligere end det, som det ærede Medlem fremspørgte — nemlig § 7 angaaende Bogsprængen eller Sournælsprængen —, og det er det, der staar i den første Bestemmelse af § 5, at det er ubetinget forbudt de omhandlede Personer at give sig af med Behandlingen af smitsomme Sygdomme, saa og med at behandle Sindsyge. Jeg vil spørge: Er der nogen af dem, mine Herrer, som tror, at disse gode Herrer ere i Stand til at bedømme, om Sygdommen er smitsom eller ikke, eller om et Menneske er sindssygt eller ikke? Det kunne selv de dygtigste Læger være meget uenige om, og skulde der paaføres Sine Straf, naar de have taget fejl, saa var det ligefrem Synd. Fremdeles tillader jeg mig høilig at betvivle, at denne Bogspræng, der er foreskrevet i § 7, vil komme til nogen Nytte, ogsaa af den Grund, at det i højeste Grad er tvivlsomt, om mange af dem, der give sig af med Kvassalveri, ere i Stand til at føre en Bog. Fremdeles finder jeg det meget uheldigt, at den offentlig ansatte Læge, hvilket naturligvis vil sige Distriktslægen, som er henvisst til at søge den største Del af sine Indtægter ved privat Praxis, skal sættes til Kontrollør over sine Konkurrenter; det vil være et overordentlig uheldigt og paaagtig Forhold at stille Distriktslægen i. Ja, dersom der var ansat Fysici i et saa stort Antal, at de kunde besørge denne Kontrol, hvis der var en Fysikus f. Ex. i hvert Amt, der var saaledes lønnet, at han ikke behøvede at have privat Praxis, saa kunde det bedre overdrages ham at kontrollere dette Forhold; men at overdrage Kontrollen til Distriktslægen er ligefrem Uret. Jeg holder mig overbevist om, at, dersom § 5 skal overholdes, saaledes som den staar, saa vil § 9 meget hurtigt gjøre Ende paa al Kvassalveri, thi de Paaagældende ville sige tage fejl af, hvad der er smitsom Sygdom, og hvad der ikke er det, og om Folk er sindssyge eller ikke, og saa blive de i Følge § 9 dømt fra Ret til at udøve Lægevirksomhed. De to første Paragrafer kan jeg na-

turligvis, ligesaa lidt som den ærede sidste Taler, have Noget at indvende imod; dog vil jeg tillade mig at gjøre den eneste Bemærkning dertil, at der, som Gud og hver Mand bekendt, aldeles ikke er nogen Mangel paa Læger her i Landet, og at, naar man altsaa vil give Ublændinge Tilladelse til at praktisere her, saa fordrer Billighed, at der er Reciprocitet mellem os og det Land, hvis Undersaatter der gives en saadan Tilladelse, saaledes at vore Læger ogsaa faae Lov til at praktisere der. Det er ikke usandsynligt, at en saadan Reciprocitet vil kunne opnaas med Sverig og Norge, hvis Lægeprøve i en meget nær Grad falder sammen med vor, og i saa Tilfælde har jeg ikke det Allermindste mod, at det tillades svenske og norske Læger at praktisere her. Dernæst tror jeg egentlig ikke, at den anden Bestemmelse i samme Paragraf havde været nødvendig, jeg ser ikke, at den indeholder Andet, end hvad der allerede staar i Forordn. af 1794, men det er jo en Bagatel. Dernæst vilde jeg ønske, at man foruden at beholde de 2 første Paragrafer af Lovforslaget ogsaa vilde beholde § 11, thi den foreslaar at ophæve den høist urimelige Bestemmelse, som gjør, at Lægerne ikke faae deres Tid og Arbejde betalt paa en efter vore Forhold anstændig Maade. Efter den gamle Bestemmelse af 1672 er det, saa vidt jeg hukker, 2 Mk. 4 ß., der tilkommer en Læge for et Besøg, og det er efter Nutidens Forhold en aldeles absurd Betaling. Jeg kan saaledes ikke erklære mig særdeles tilfredsfullet ved Lovudkastet; men den Del deraf, som Justitsministeren fortrinnsvis holder paa, har jeg ikke Noget at indvende imod. Imidlertid vil jeg endnu til Slutning tillade mig den Bemærkning, at det forekommer mig, at det var mere paa-trængende, om den Reform af vort Sundhedsvæsen, som vi i saamange Aar have længtes efter, var kommen i Stand, førend denne Lov var givet. Vi trænge til en faghyndig Raadgiver for Justitsministeren, vi trænge til, hvad man kan kalde en Medicinaldirektør eller -inspektør, kort sagt, en lægehyndig Departementschef i Justitsministeriet, som kan bære det moralske Ansvar for de Sundhedsforanstaltninger, som den høitagtede Minister maa laane sit Navn til. Om man vil beholde en raadgivende Autoritet ved Siden af ham, skal jeg ganske henstille; men at vort nuværende Sundhedskollegium ikke er i Stand til at administrere vort Sundhedsvæsen, tror jeg, at Alle, baade Lægehyndige og Ikke-Lægehyndige, ville være temmelig enige om.

J. Andersen: Til det, vi hørte af det ærede kongevalgte Medlem (Ufving), skal jeg bemærke, at jeg ikke tror, at Bøgenes Førelse vil give dem, der ville udøve Lægevirksomhed, nogen stor Autoritet. Jeg tror ikke, det vil nytte dem stort, at de føre Bog, thi Enhver vil indse, at Bogsprængen er til for at kontrollere Kvassalverne. Nei, det Væsentlige vil være, om de virkelig kunne